

HARLEQUIN

JALOOLINE ROMAAN

*Lordi
koduõpetajanna*

Catherine Tinley

Originaali tiitel:
Catherine Tinley
A Laird for the Governess
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektoori lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Catherine Tinley
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R11416022
ISBN 978-9949-82-986-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu hebriidlasest sõbrale
*Tapadh leat, a Charaid**

* Aitäh, sõber (gaeli k.). Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

Autorilt

Kolmapäeval, 24. jaanuaril 1810 ilmusid proua Gray tööbüroosse Londonis kolm naist, kes vajasisid hädasti guvernanditööd. Marianne, kes põgenes oma elajaliku kasuvenna eest, saadeti Kingswoodi krahvi residentsi ja Mary, kes igatses puhtaks pesta oma vangistatud isa nime, läks Norfolkki härra Nicholas Denny juurde. Käesolev raamat jutustab aga Lydia loo, kes rändab kaugetele Väli-Hebriidide saartele üksildase lordi ja tema haige lapse juurde.

See raamat on esimene osa sarjast, mille tegevus toimub Londonis ja Hebriididel. Teises raamatus reisivad Angus ja tema õde Eilidh Londonisse, et veenda üht Inglise lordi temale kuuluvat maad Hebriidide elanikele tagasi müüma. Nad ei tea veel, et seal viibides kohtub kumbki oma tulevasega.

Selle sarja kirjutamist planeerides tutvusin lähemalt Hebriididega, mis mulle väga meeldis. Loodan, et naudite lugemist!

Esimene peatükk

Ardmore'i loss, Hebriidid, Šotimaa – jaanuar 1810

„Ma pean sinuga rääkima, härra.”

Alasdair tõstis pilgu ja tema kulmud tõmbusid ärritusest kortsu. „Proua MacLeod, pole midagi nii kiireloomulist, millega ei kannataks oodata, kuni ma olen lugemise lõpetanud.”

Proua MacLeod ajas end täispikkuses sirgu ja nii tema kehahoiak kui näoilme väljendasid nõrdimust. Kuna ta oli Alasdairist vähemalt kolmkümmend sentimeetrit lühem, ei olnud see võib-olla nii muljetavaldav, kui ta oleks tahtnud. „Söör, ma nõuan! Asi on teie tütres.”

Nüüd oli mees tähelepanelik. „Kas Maireadil on midagi viga? Mis tal viga on?”

„Noh, mitte päris. Me mõlemad teame, et ta on haige ja nõrk laps...”

Mees krimpsutas sellise kirjelduse peale nägu ja tema parem käsi pigistas vaikselt Dante „Põrgu” hinnalist eksemplari, kuni sõrmenukid valgeks tõmbusid.

„Ta on seda olnud haigestumisest saati, aga ta on nüüd juba kuueaastane, kuigi võib välja näha nagu neljane.”

„Mis su jutu mõte on, proua MacLeod?”

„Pole vaja minuga sellist tooni kasutada, Alasdair MacDonald. Sina võid ju olla lord ja mina majapidajanna, aga ma olen su taguotsa mitmeid kordi tuliseks kütnud, kui sa alles laps olid. Tavaliselt lossiköögist kookide varastamise eest.”

Alasdair pidi paratamatult muigama. Raamatu käest ära pannud, naaldus ta oma mugava tugitooli seljatoele. „Hästi. Kui sa tahad Maireadi kohta midagi öelda, võin ma selle sama hästi ära kuulata.”

Proua MacLeodi silmad tõmbusid pilukile ja ta noogutas, nagu oleks veendunud, et mees mõtleb seda tõsiselt. „Mina ei ole õpetaja. Samuti ei ole ma lapsehoidja. Ta vajab nüüd enamat, kui mina ja teised teha oskame.”

Alasdair kehtas õlgu. „Olen mitu korda püüdnud talle koduõpetajannat leida. Sa ju tead, kui raske on võõraid saartele meelitada. Kas lossis pole siis kedagi, kes teda õpetada võiks? Äkki otsiks Stornowayst või Skye’lt?”

Proua MacLeod vangutas pead. „Seal pole kedagi talle sobivat. Ta on mõisniku tütar ja vajab korralikku haridust. Kuigi ta on kehaliselt nõrk, pole tema mõistusel midagi viga. Kinnitan, et ta ajab mu pea segamini küsimustega, millele ma vastata ei oska: „Aga *miks* on taevas sinine, proua MacLeod? Miks lilled talveks ära kaovad? Miks ma nüüd kuueaastane olen?””

Mees tundis end süüdi. Kuus aastat. Kuus aastat oli möödunud sellest, kui Mairead kassipojana vigisedes ja rusikaid imedes nende ellu saabus. Järelikult juba üle viie aasta sellest, kui Hester...

„Söör?”

Ise ma teda õpetada ei saa. Mul on valus temaga rielda.

„Kirjutan uuesti Edinburghis asuvale agentuurile. Võib-olla leiavad nad seekord kellegi sobiva.”

„Ja kui ei leia?”

Mees kehtas õlgu. „Siis pead tegema, mida suudad. Ta on kõigest kuuene. Kui raske see ikka olla saab?”

Pooleldi urin, pooleldi hüüatus, mille proua MacLeod selle peale kuuldavale tõi, andis mehele mõista, et tema vastus naist ei rahuldanud. Et tal aga muud vastust anda ei olnud, siis ta lihtsat ootas, kuni naine kannalt ringi pööras ja minema läks.

Raamatu juurde tagasi pöördunud, oli ta nõrдинud, kui avastas, et tema lugemishuvi oli hajunud nagu udu järve kohal. Ta võttis sule ja asus Edinburghi tööagentuurile uut kirja kirjutama. Võib-olla leiavad nad seekord kellegi, kes on nõus ühel maailma otsas asuval väikesaarel elava jonnaka ja nõrga lapsega tegelema asuma.

London

Koduõpetajanna preili Lydia Farnham oli jälle hädas. Hoolimata sellest, et ta töötas vaikeses perekonnas, kus, nagu ta oli spetsiaalselt järele kontrollinud, *ei olnud* noori mehi, olid probleemid ta ikkagi üles leidnud. Seekord olid need end

ilmutanud auväärse Geoffrey Barnstable'i näol, kes polnudki nii auväärne, kui tema tiitel väitis. Oma hoolealuste onuna, olles pealegi vallaline, oli ta hakanud neil kummalistel kella-aegadel külas käima, nõudes, et tahab näha oma noori venna-poegi, et „kontrollida, kuidas neil õppimine edeneb”.

Lydia teadis, et tegelikult oli mees tulnud ainult tema meelerahu rikkuma, ja tal hakkas sellest juba kõrini saama. „Tere päevast, härra Barnstable. Kuidas saame teile kasulikud olla?”

„Mu kallis preili Farnham! Teid on alati rõõm näha, ja veel sellise välimusega!” Mees kummardus tema kinnastamata käe kohale ja tegi selle ilase suudlusega märjaks. Naine läks värisedes toa teise otsa ja helistas kella, et teed toodaks, pühkides vargsi kätt oma trükimustrilise musliinkleidi voldi sisse. Mida kiiremini toatüdruk tema juurde jõuab, seda parem.

Õnneks oli auväärne Geoffrey läinud laua juurde, kus noored Barnstable'i kaksikud oma tahvlite kohale kummardudes aritmeetikaülesandeid lahendasid. „Tublid poisid. Hästi tehtud,” ütles mees huvi ilmutamata ja pöördus siis käsi hõõrudes Lydia juurde tagasi. „Kinnitan, et te olete lausa ime, preili Farnham. Tark ja ilus korraga!” Ta naeratas haiglaselt, paljastades nuuskubaka tarvitamisest pruunipleklised hambad.

„Palun istuge, härra Barnstable.” Naine osutas puidust toolile, mis asus tema enda tugitoolist pea meetri kaugusel. Loodetavasti nii kaugelt mees teda ahistada ei saa. „Poisid on head õpilased ja teevad oma perele au.”

Erinevalt sinust, kes sa oma vastiku käitumisega neile häbi teed.

„Jah, jah, selles ma ei kahtlegi.” Mees istuski, kuid kummardus ettepoole ja libistas silmadega üle naise, jäädes pilguga tema rindadele pidama. „Ja kuidas *teil* läheb, preili Farnham. Kas olete siin rahul?”

„Olen küll, härra.” Tundes kiusatust kohendada pitsist kolmnurkset kaelarätti, mille ta oli sündsuse pärast kleidi dekolteesse toppinud, mõtles ta korraaks oma vastuse üle järele. Kui mehe külaskäigud välja arvata, oli ta siin üldiselt rahul. Poisid olid head õpilased, lord ja leedi Barnstable'id mõistlikud tööandjad, kuigi leedi Barnstable võis üsna nõudlik olla, ja tema palk oli korralik. Tema pensionifond jäi küll väikeseks, aga see oli tema pikim palgatöö pärast isa surma viis aastat tagasi.

Kui ta oli guvernandina tööle asunud, polnud ta osanud ettegi näha, et suurimaks probleemiks tema töö juures kujunevad autute meeste soovimatud lähenemiskatsed. Tal oli õnnestunud härra Barnstable'it juba peaaegu aasta endast eemal hoida, ja kui toatüdruk nüüd ainult kiirustaks, pääseks ta veel üheks päevaks mehe küüsis. Leedi Barnstable, austatud Geoffrey vennanaine, polnud veel alumisele korrusele tulnud ja nautis kahtlemata magamistoas hommikust šokolaadi. Just sellepärast oligi Geoffrey nii vara siia tulnud.

„Mul on kahju, et nii kaunis daam peab end guvernandi ametis varjama.” Mees haaras ta käe.

Naine tõmbas selle kohe ära. „Härra, palun ärge...”

Kuid oli juba hilja. Toolilt püsti hüpanud mees oli juba tema kõrval ja kummardus ähvardavalt tema kohale. „Lydia! Mu kallid! Teadke, et olen lausa hull armastusest teie vastu!” Mees tõmbas ta jalule ja haaras tugevasse ning naise jaoks

täiesti vastumeelsesse embusse. Ta haies sibulate, nuusk-tubaka ja kuivanud higi järele.

„Lõpetage! Härra! Ärge tehke!” Teades, et ka lapsed on kindlasti toimuvast häiritud, lükkas ta meest kõigest jõust endast eemale ja astus talle igaks juhuks veel varba peale.

„Ai! Seda poleks küll vaja olnud, mu tüdruk!”

„Lapsed!” õnnestus naisel öelda. Ta värises pealaest jalatallani.

Miks minuga alati sellised asjad juhtuvad?

Mingil määral oli sellest abi. Mees kohendas pisut häbelikul ilmel oma kaelasidet ja saatis haiglase naeratus poiste poole. „Miss Farnham ja mina ainult maadlesime natuke.”

Või maadlesime natuke!

Lydia sulges korraks silmad. Kuhu see Sally ometi jäi? Või Rose? Või ükskõik kes teenijannadest? Tundus, nagu oleks kellahelistamisest möödunud terve igavik, kuigi tegelikult ilmselt kõigest mõni minut.

Mees tuli uuesti tema poole ja naine astus sammu tagasi, tundes enda taga tooliserva. „Lydia! Teie tagasihoidlikkus teeb teile au, aga ma oleksin pidanud selgemalt väljenduma. Ma ei taha lihtsalt kurameerida. Olen teile pühendunud. Te peate seda teadma!”

Kas mees kavatses talle tõesti abieluettepaneku teha? Kindlasti pidi ta kõigest koduõpetajannat endast alamaks pidama?

Ma ei saa temaga abielluda – ei, isegi mitte rahalise turvalisuse pärast, mille see kaasa tooks. Ta on mulle vastik.

„Härra, ma hindan teie tundeid, kuid ei saa nendele vastata. Ma...”

„Ainult kuulake, mu kallis Lydia!” Mees võttis tema mõlemad käed oma kättesse. Tema käed olid väikesed, rasvast

pundunud ja higist libedad. „Leidsin Mayfairis ideaalse korteri. Võite seal elada ja te ei pea millestki puudust tundma. Te saate endale kalliskivid, karusnahad ja teenijad, keda kamandada.”

Kuigi naine taipas, et mehe pakkumine solvas igati tema isikut, moraali ja väärikust, jätkas too ikka veel täielikus teadmatuses. „Mu kallis! Õelge jah ja tulge juba täna koos minuga, sest ma ei jõua ära oodata, millal teid oma voodisse saan!” Mees läbis nendevahelise vahemaa ja embas teda uuesti, kuid seekord ei olnud naine piisavalt kiire ega jõudnud pead ära pöörata. Mehe kuum suu surus end tema omale, hambad tegid naise huultele haiget ja käed sulgusid tema ümber nagu kruustangid. Naist haaras hirm ja ta tõstis nuuksudes käed, püüdes mehe vatsa endast eemale lükata.

Ähmaselt kuulis ta ukse avanemist.

Jumal tänatud!

Mees jätab kindlasti järele, kui toatüdrukut märkab. Nad kõik teadsid auväärt Geoffrey kiindumusest guvernanti ja olid varem mitmel korral aidanud tema kirge jahutada. Kuigi kunagi varem polnud mees teda suudelda püüdnud.

„Mis siin toimub? Preili Farnham! Geoffrey!”

Silmapilk lasi Geoffrey ta lahti ja Lydia muutus kergendusest lõdvaks. Tema pea käis ringi ja mõtted olid täiesti segamini. Mees astus temast eemale ja naine vajus värisedes toolile.

Leedi Barnstable astus silmanähtavalt vihasena tупpa. „Poisid, minge otsige oma hoidja üles. Täna te olete tundi-dest vabad.”

Teist käsku ootamata väljusid kaksikud tagasi vaatamata toast. Lydia taipas neid veel viimast korda vaadata. Ta teadis juba, et ei näe neid enam kunagi...